

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Tomáše Foltase, Ph.D. a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **M. K.** proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 13. 12. 2012, č. j. 19086/12-1100-700779,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 13. 2. 2013 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž Finanční ředitelství v Brně (právní předchůdce žalovaného) k odvolání žalobce potvrdilo rozhodnutí Finančního úřadu Brno II ze dne 16. 6. 2004, č. j. 94702/04/289914/8635.

Žalobce v žalobě toliko (po rekapitulaci dřívějšího řízení) uvedl, že z důvodu dlouhodobějších zdravotních potíží a trvající pracovní neschopnosti jeho právního zástupce předmětnou žalobu doplní cca do 28. 2. 2013 a navrhl, aby soud vydal rozsudek, kterým shora citované rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně zruší a uzná žalovaného povinným nahradit žalobci náklady řízení. K žalobě přiložil kopii shora označeného rozhodnutí žalovaného a kopii rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti zástupce žalobce JUDr. Vladimíra Focka, které vystavil MUDr. I. O., ortoped, ze kterého se podává, že zástupce žalobce je neschopen práce od 10. 12. 2012; vycházky má pak povoleny od 11. 12. 2012.

Zdejší soud se nejprve zabýval splněním podmínek řízení, přičemž shledal, že žaloba trpí neodstranitelným nedostatkem podmínek řízení, a to absencí žalobního bodu ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).

S ohledem na datum vydání žalobou napadeného rozhodnutí (13. 12. 2012) byl dán důvod pochybovat o splnění lhůty pro podání žaloby. Ostatně žalobce v žalobě ani neuvedl, kdy mu bylo napadené rozhodnutí doručeno. Soud proto vyzval žalovaného, aby mu sdělil datum převzetí žalobou napadeného rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně 13. 12. 2012,

č.j. 19086/12-1000-70779 žalobcem, resp. předložil doklad o jeho doručení. Podáním doručeným soudu dne 13. 3. 2013 žalovaný soudu sdělil, že žalobce převzal žalobou napadené rozhodnutí dne 17. 12. 2012, přičemž připojil originál napadeného rozhodnutí a doklad o jeho doručení, které toto potvrzují.

Podle § 71 odst. 1 písm. b) s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.

Podle ust. § 72 odst. 2 s. ř. s. lze žalobu rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby.

Podle § 72 odst. 1 a 4 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.

Z právní úpravy tedy plyne, že žaloba musí být podána ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno (doručeno). Zákon přitom zapovídá prominutí zmeškání lhůty. Z právní úpravy současně plyne, že žaloba musí obsahovat žalobní body.

Z judikatury přitom plyne, že žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod. K tomu srv. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č.j. 2 Azs 9/2003-40, publ. pod č. 113/2004 Sb. NSS, ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 95/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS, ze dne 2. 8. 2007, č. j. 2 Azs 54/2007-42; či nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 1. 2000 sp. zn. III. ÚS 236/99, publ. pod č. 5/2000 Sb. nález. a usn., sv. č. 17, str. 35 a na <http://nalus.usoud.cz>.

V dané věci však žaloba neobsahovala ani jeden žalobní bod. Žalobce pouze zrekapituloval průběh dřívějšího řízení a uvedl, že z důvodu dlouhodobějších zdravotních potíží a trvalé pracovní neschopnosti jeho právního zástupce předmětnou žalobu doplní cca do 28. 2. 2013 a navrhl, aby soud vydal rozsudek, kterým by shora citované rozhodnutí zrušil a přiznal mu náklady řízení. Z těchto tvrzení nelze dovodit, žádné skutkové či právní důvody, pro které považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Lze doplnit, že by postačovalo pouhé obecné a stručné vymezení skutkového a právního důvodu tvrzené nezákonnosti či procesních vad (k tomu srv. rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č.j. 4 As 3/2008-78). I takové prosté vymezení však v žalobě absentuje.

S ohledem na to, že se žaloba dostala do dispozice příslušného soudce (senátu) až tehdy, když již nebylo objektivně možné, aby byla doplněna v zákonné dvouměsíční lhůtě [žaloba byla datové schránky soudu dodána v pátek dne 15. 2. 2013 v 21:12:55 hod., podatelnu mohla tedy být příslušné soudní kanceláři přidělena nejdříve až v pondělí dne 18. 2. 2013, tedy v poslední den lhůty a teprve poté po učinění nutných kroků (přidělení dle rozvrhu práce, provedení lustrace souvisejících věcí atp.) předložena příslušnému soudci] soud žalobce nevyzýval k doplnění žaloby. Výzva k doplnění žaloby, která by žalobci byla doručena až po uplynutí zákonné lhůty, kterou nelze podle zákona prominout, by postrádala

smyslu. Pro podporu tohoto závěru odkazuje krajský soud i na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 2 As 69/2008 - 148, vyplývá, že „pokud jde o nezbytnost výzvy k doplnění žalobního bodu, tak Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích opakovaně uvedl, že v případech, kdy žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, a zároveň již není objektivně možné, že by žalobce žalobní bod ve lhůtě pro podání žaloby doplnil, neexistuje zákonná povinnost soudu vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojmávaná povinnost soudu by odporovala zásadě dispoziční a zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je řízení o žalobě koncipováno (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 – 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS. “).

Podle krajského soudu soudní řád správní zakotvuje dostatečně dlouhou lhůtu (lhůtu dvou měsíců) pro podání žaloby. Po celou tuto dobu mohl žalobce podat žalobu, která by obsahovala alespoň jeden žalobní bod. V této souvislosti nelze odhlédnout ani od toho, že žaloba byla k soudu podána datovou schránkou JUDr. Vladimíra Focka, advokáta (který žalobce zastupoval v dřívějších řízeních před soudem a měl ho zastupovat i v tomto řízení), tedy osoby práva znalé. Odhlédnout nelze ani toho, že zdravotní důvody zástupce žalobce (specifikované výše) nebránily v podání (blanketní) žaloby z jeho datové schránky. Jak již bylo výše uvedeno, postačovalo by, aby byl v žalobě uveden alespoň jeden stručný žalobní bod.

S ohledem na výše uvedené krajský soud dospěl k závěru, že žaloba trpí nedostatkem podmínek řízení (absencí alespoň jednoho žalobního bodu), který je již s ohledem na uplynutí lhůty k podání žaloby neodstranitelný. Z tohoto důvodu krajský soud rozhodl o odmítnutí žaloby dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta.

Pro podporu výše uvedených závěrů odkazuje krajský soud i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 7 As 15/2010-56, kterým bylo potvrzeno obdobné usnesení krajského soudu, v němž se uvádí, že „Nejvyšší správní soud posoudil shodně jako krajský soud žalobu stěžovatele jako blanketní. Z jejího obsahu je zcela zřejmé, že neobsahovala ani jeden žalobní bod, a to ani v nejhrubších rysech, neboť se v ní hovoří pouze o tom, že napadená správní rozhodnutí měla být vydána v rozporu se zákonem a že stěžovatel měl být zkrácen na svých zákonných právech. Není však ani v nejmenším naznačeno, v čem měl rozpor se zákonem spočívat a jaká práva stěžovatele měla být zkrácena. Správní soudnictví je přitom ovládáno dispoziční a koncentrační zásadou. Ve smyslu ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. správní soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že stěžovatel podal žalobu poslední den lhůty pro podání žaloby, tj. v pondělí dne 19. 10. 2009, jím stanovené datum 30. 10. 2009, v němž chtěl žalobní body doplnit (a později tak skutečně učinil podáním ze dne 4. 11. 2009), již bylo mimo rámec zákonné lhůty, v níž by ještě mohl žalobní body doplnit. Proto krajský soud k takovému podání nemohl přihlížet. Za takového skutkového stavu věci by nedávalo smysl, aby krajský soud vyzval stěžovatele k doplnění žalobních bodů podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. (...) Účelem § 37 odst. 5 s. ř. s. je upozornit podatele na vady podání, vyzvat ho k jejich odstranění, stanovit mu k tomu lhůtu a upozornit ho na následky spojené s neodstraněním vad. Lze-li určitou

náležitost žaloby účinně uvést či doplnit jen v zákonem stanovené nepřekročitelné lhůtě, má smysl vyzývat k takovému doplnění pouze tehdy, bude-li to vůbec „technicky“ proveditelné a smysluplné. (...) Ve stěžovatelově případě však nebylo důvodu ani takovou výzvu činit. Z textu podané žaloby datované dnem 16. 10. 2009 totiž nebylo možno zjistit, kdy měla začít běžet lhůta k jejímu podání, neboť v ní nebyl uveden žádný údaj o dni doručení napadeného správního rozhodnutí. Krajský soud tedy mohl postupovat pouze tak, že poté, co vyjasnil otázku zastoupení stěžovatele a co mezitím došlo soudu doplnění žaloby, si opatřil od krajského úřadu doklady o doručení napadeného rozhodnutí. (...) Procesní postup účastníků řízení včetně toho, zda žalobce podá žalobu až v samém závěru lhůty, kdy tak může učinit, souvisí s jeho procesní odpovědností a musí nést případné důsledky, které z jeho vlastního načasování takových kroků plynou. Tak je tomu i u stěžovatele. Krajský soud tedy zcela správně žalobu odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť stěžovateli se v žalobní lhůtě nepodařilo uvést žádný žalobní bod a žalobní body, které uvedl v doplnění žaloby, uplatnil opožděně. V řízení tedy nebyla, a to neodstranitelně, splněna podmínka řízení spočívající v tom, že v žalobě byl účinně uplatněn, byť třeba i jen v nejhrubších rysech, aspoň jeden žalobní bod.“

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. března 2013

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu